

rozhodnutí pod č.j. UOOU-02785/20-2, kterým shora citované rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Povinný subjekt v rámci nového projednání vydal dne 4. 8. 2020 rozhodnutí pod sp. zn. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, kterým žádost žadatele v bodě 1. a 2. částečně odmítl dle ustanovení § 15 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 106/1999 Sb. Proti uvedenému rozhodnutí se žadatel dne 18. 8. 2020 odvolal. Rozhodnutím č.j. UOOU-02785/20-6 ze dne 21. 9. 2020 Úřad uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Dne 16. 10. 2020 vydal povinný subjekt nové rozhodnutí ve věci, č.j. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, jímž žádost žadatele v bodech 1. a 2. částečně odmítl dle ustanovení § 15 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí argumentuje tím, že rozhodovací proces v případě státní organizace je založen na řadě postupných fází, často finalizovaných mezitímními rozhodnutími, která však zpravidla nehovoří o konečné podobě rozhodnutí, ale jsou pouhým milníkem procesu tvorby informace. Povinný subjekt uvádí, že Úřad ve svém rozhodnutí ze dne 21. 9. 2020 uznal výše uvedenou argumentaci, když uvedl: „... *naopak je zřejmé, že správní rada o některých záležitostech rozhoduje samostatně, avšak se tak děje ve spolupráci s dalším orgánem, kterým je generální ředitel...*“. Na základě tohoto vyjádření a výše uvedených skutečností pak povinný subjekt dovozuje, že potřebují-li některá rozhodnutí správní rady součinnost generálního ředitele, tak bez součinnosti generálního ředitele nelze považovat rozhodovací proces či proces tvorby informace dle zákona č. 106/1999 Sb. za ukončený. Rozhodnutí správní rady dle povinného subjektu zpravidla není konečným rozhodnutím, nýbrž pouze podkladem pro takové rozhodnutí. Povinný subjekt zdůrazňuje, že netvrdí, že by podkladové informace pro jednání jeho orgánu nebyly informací, jsou však podkladem pro budoucí rozhodnutí, kdy do doby vydání tohoto rozhodnutí lze jistě zvažovat zákonné důvody neposkytnutí takových informací, přičemž je nutno zabývat se otázkou, které ze sledu rozhodnutí a nutných kroků je tím finálním rozhodnutím a kdy lze tedy hovořit o tom, že nastal okamžik, kdy je rozhodovací proces ukončen a je nutno k žádosti poskytnout i podkladové informace pro rozhodnutí.

Povinný subjekt dále k bodu 1. žádosti uvádí následující. Když dne 9. 6. 2020 rozhodl o odmítnutí poskytnutí informace požadované pod tímto bodem, nerozhodl dle svého názoru vadně, neboť v tu chvíli informací nedisponoval, když program správní rady byl schválen až dne 19. 6. 2020. Povinný subjekt dále nepovažuje za jisté, zda je v rámci dalšího řízení při rozhodování o poskytnutí informace požadované pod bodem 1. žádosti zohlednitelná skutečnost, která nastala poté, co bylo ve věci dne 9. 6. 2020 rozhodnuto o žádosti, a to schválení programu správní rady. Povinný subjekt v souvislosti s odůvodněním odmítnutí informace s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. poukazuje na skutečnost, že Úřad ve svém rozhodnutí ze dne 21. 9. 2020 nevyločil úvahy povinného subjektu ohledně odmítnutí poskytnutí informace ve vazbě na uvedené ustanovení zákona, když ve vazbě na uvedené měl za to, že povinný subjekt pouze nedostatečně prokázal naplnění předpokladů aplikace uvedeného ustanovení. Povinný subjekt odkazuje na komentářovou literaturu a v ní zmiňovanou judikaturu, dle níž je při aplikaci uvedeného ustanovení zákona nejprve nutné posoudit, zda má informace vůbec povahu vnitřního předpisu, a pokud ano, zda se týká pouze vnitřních věcí povinného

subjektu; o vnitřní pokyn se jedná jen tehdy, upravuje-li postupy výhradně uvnitř povinného subjektu, které nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Z výše uvedeného povinný subjekt vyvozuje, že v případě programu jednání správní rady jde o ryze interní dokument, který nemá dopad mimo struktury povinného subjektu; obsahem programu správní rady je totiž konkretizace řešených úkolů jednoznačně vymezeného okruhu osob; okruh osob, které se mohou s dokumentem seznámit, je i v rámci povinného subjektu striktně omezen. S ohledem na fakultativnost ustanovení § 11 zákona č. 106/1999 Sb. se dále povinný subjekt zabývá existencí legitimního důvodu pro neposkytnutí požadované informace. Odkazuje na komentářovou literaturu, dle níž k omezení poskytnutí informací lze přistoupit mimo jiné v případě, kdy by jejich poskytnutí mohlo vést k narušení rozhodovací činnosti povinného subjektu (v případě § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.) nebo pokud by tyto informace mohly být zneužity s cílem získat výhodu např. v postavení s jinými uchazeči o veřejnou zakázku. Povinný subjekt uvádí, že poskytnutí programu neveřejného jednání správní rady by mohlo v určitém ohledu ohrozit výkon činnosti tohoto kontrolního subjektu a tím i omezit veřejnou kontrolu státní organizace, když obsah programu je do značné míry tvořen útvary státní organizace i vlastní iniciativou členů správní rady. Vědomí toho, že předložené podněty budou zveřejněny, by mohlo předkladatelům podnětů bránit v jejich předložení. Povinný subjekt opět zdůrazňuje, že správní rada je kontrolním orgánem státní organizace, a pro realizaci účelné a efektivní kontroly je nutno zajistit odpovídající prostředí, umožňující členům kontrolního orgánu výkon jejich působnosti. Obava z omezení výkonu této působnosti a rizika z toho plynoucí dle povinného subjektu převažují nad potřebou informovanosti veřejnosti. Povinný subjekt při tom konstatuje, že veřejnost informována je – výstupy z jednání správní rady jsou obecně prezentovány a závěry byly žadateli poskytnuty. Práva žadatele tak byla dle povinného subjektu saturována, povinný subjekt proto nemá za to, že by neposkytnutím informace bylo v nezákonném rozsahu zasaženo do práv žadatele nad míru přiměřenou okolnostem a nezbytně nutnou.

K bodu 2. žádosti uvádí povinný subjekt následující. Na úvod povinný subjekt uvádí, že žadatel nespécifikoval, jaké materiály požaduje. Povinný subjekt tedy byl nucen posuzovat dostupné materiály komplexně. Povinný subjekt dále upozorňuje, že neexistuje právem stanovená povinnost státní organizace mít veškeré materiály řešené na jednání správní rady k dispozici; konstatuje také, že nelze vyloučit, že na jednání byl projednáván materiál, jehož původcem je subjekt (osoba) mimo státní organizaci; takovýto materiál nemusí mít povinný subjekt k dispozici. Pro účely odůvodnění neposkytnutí požadovaných informací rozdělil povinný subjekt dostupné materiály do několika oddílů, označených písmeny. Povinný subjekt uvádí, že při posouzení požadovaných materiálů a jejich povahy vyšel ze stručného vymezení znaků, jejichž prostřednictvím lze definovat výlučně vnitřní pokyn či akt povinného subjektu. Odkazuje při tom na komentářovou literaturu: „Výše uvedené tedy lze shrnout následujícími znaky výlučně vnitřního pokynu nebo personálního předpisu ve smyslu komentovaného ustanovení: Jedná se o akty, které 1. nejsou právními normami; 2. směřují výlučně „dovnitř“ povinného subjektu, resp. bezprostředně se netýkají výkonu činnosti povinného subjektu vůči třetím osobám ani pro ni neurčují či nekonkretizují postupy a 3. je lhotejné, jak jsou povinným subjektem označovány (rozhodující je jejich obsah).“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JÍROVEC, Tomáš. § 11 [Další omezení práva na informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JÍROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 489.).

Ve vazbě k materiálům označeným povinným subjektem jako A povinný subjekt uvádí, že jde o návrhy a podklady pro mezitímní rozhodnutí, kdy následně bude státní organizací jednáno postupem dle zákona č. 77/2000 Sb., kdy teprve souhlas jiného subjektu lze mít za definitivní okamžik ukončení tvorby této informace; do té doby nelze informaci považovat za úplnou. Povinný subjekt tak má za naplněné výše uvedené znaky definující vnitřní akt a doplňuje, že by poskytnutím takovéto informace mohl být ovlivněn rozhodovací proces, když nelze vyloučit, že v materiálu dojde ke změnám. Mohl by tak být ohrožen výkon působnosti orgánů veřejné moci ve vazbě na kontrolu státní organizace. Povinný subjekt má tedy za to, že ve vztahu k dotčeným materiálům je naplněn zákonný důvod pro nevydání informace dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Ve vazbě k materiálům označeným jako B až F povinný subjekt opět odkazuje na komentářovou literaturu, dle níž k omezení poskytnutí informací lze přistoupit mimo jiné v případě, kdy by jejich poskytnutí mohlo vést k narušení rozhodovací činnosti povinného subjektu (v případě § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.) nebo pokud by tyto informace mohly být zneužity s cílem získat výhodu např. v postavení s jinými uchazeči o veřejnou zakázku atd. Povinný subjekt zde opětovně konstatuje, že obsah činnosti a působnosti správní rady ve vazbě na tyto materiály je možno považovat za předběžnou kontrolu, jejímž výsledkem není jednání samo, nýbrž tato je pouze předpokladem pro jednání následná. Uvedené materiály jsou tak pouze vnitřními opatřeními či akty, resp. návrhy těchto vnitřních opatření či aktů, v rámci procesu, který je finalizován zákonem stanoveným způsobem a formou a je zveřejněn; tento proces dle povinného subjektu dosud není ukončen. Dle povinného subjektu převládá zájem na ochraně těchto procesů před ovlivněním z vnějšího prostředí, např. z důvodu možné výhody ve veřejné soutěži; proto rozhodl o odmítnutí těchto materiálů dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Ve vztahu k materiálům označeným G a H povinný subjekt uvádí, že jde nepochybně o úpravu návrhu ryze vnitřních postupů bez dopadu vně organizace. U materiálu označeného jako H by dle povinného subjektu bylo nutno přistoupit též k omezení poskytnutí informace z důvodu stanoveného ustanovením § 9 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt dále konstatuje, že jelikož označil materiály za vnitřní informace a akty, je nutno i zde posoudit nezbytnost omezení poskytnutí požadovaných informací. V případě poskytnutí požadovaných informací by dle povinného subjektu žadatel evidentně mohl získat výhody, neboť jde o informace o teprve zvažovaných postupech státní organizace, které nejsou běžné dostupně a jsou nepochybně zpeněžitelné, přičemž jejich předčasným zveřejněním by mohla vzniknout škoda na majetku a právech. Dle povinného subjektu není možno uzavřít, že lze upřednostnit právo na informaci před předcházením možné ekonomické ztráty k tíži veřejného statku. Proto nelze dle povinného subjektu požadované materiály vydat s ohledem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Žadatel rozhodnutí napadl dne 2. 11. 2020 odvoláním, kdy se neztotožňuje s rozhodnutím povinného subjektu, ani s jeho odůvodněním. Žadatel o informace navrhuje, aby bylo předmětné rozhodnutí v odvoláním napadené části zrušeno a aby byla věc vrácena povinnému subjektu k novému projednání.

Dle žadatele je rozhodnutí nezákonné a nesprávné, stojí na hraně přezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Označuje za mylný názor povinného subjektu, že požadované

informace jsou podkladem pro vznik vůle státní organizace navenek projevené, pročez je nutno na ně nahlížet jako na informace budoucí. Dle žadatele zákonodárce nikde netvrdí, že informace musí být ve své podstatě projevem vůle povinného subjektu. Povinný subjekt dle žadatele směřuje povahu informace a právního jednání; ze zákona přitom dle žadatele plyne, že informace vůbec nemusí mít povahu právního jednání, je samostatnou kategorií. I proto je dle žadatele třeba odmítnout úvahy povinného subjektu týkající se fázovosti procesu rozhodování aj., předestřené v napadeném rozhodnutí. Žadatel nesouhlasí s tvrzením povinného subjektu, že informace objektivně neexistuje, a konstatuje, že povinný subjekt je povinen rozhodovat o žádosti dle stavu právního i faktického, který je dán k okamžiku vydání rozhodnutí. Tímto odvolatel napadá zejména závěry povinného subjektu (který zjevně k okamžiku napadeného rozhodnutí požadované informace k dispozici měl), dle nichž poskytnutí požadovaných informací není možné, neboť žádost o poskytnutí informací byla doručena povinnému subjektu dne 26. 5. 2020, tj. před vznikem těchto informací. Žadatel dále označuje argumentaci povinného subjektu materiální povahou požadovaných informací za právně irelevantní, kdy dle názoru žadatele zákonodárce s touto kategorií nenakládá a judikatura dovozuje, že „podkladový“ charakter informace nesnímá z tohoto objektivně zachyceného údaje žádný z esenciálních znaků informace, k níž musí být postupem dle zákona č. 106/1999 Sb. zajištěn přístup. Žadatel při tom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č.j. XXXXXXXXXXXXXXXX. Odmítnutí poskytnutí požadovaných informací dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. považuje žadatel za nepřezkoumatelné. Legitimní důvod neposkytnutí informací musí být dle žadatele určitý, trvající a právem chráněný. Důvody uvedené povinným subjektem v rozhodnutí jsou dle žadatele spekulativní povahy, když povinný subjekt uvádí, že poskytnutí informací „... by mohlo v určitém ohledu ohrozit výkon činnosti tohoto kontrolního subjektu a tím i omezit veřejnou kontrolu státní organizace...“ Správní rada není dle žadatele kontrolním subjektem, nýbrž orgánem povinného subjektu. Dále žadatel namítá, že povinný subjekt neuvedl, jakým konkrétním způsobem by mohly být ohroženy zájmy povinného subjektu, popř. třetích osob v přímé souvislosti s poskytnutím informací. Tvrzení povinného subjektu jsou tak dle žadatele v tomto směru spekulativní a zakládají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle žadatele dále vnitřně rozporné (a proto nepřezkoumatelné), neboť na jedné straně povinný subjekt tvrdí, že podklady jsou určeny úzkému okruhu osob, na druhé straně však uvádí, že původcem podkladů mohou být i osoby stojící mimo strukturu státní organizace. Nelze tak dle žadatele tvrdit, že požadované materiály mají skutečně vnitřní charakter. Žadatel dále zpochybňuje tvrzení povinného subjektu o ohrožení zájmů povinného subjektu; poukazuje také na to, že tyto zájmy nejsou v odůvodnění rozhodnutí blíže určeny. Žadatel poukazuje na ustanovení § 21 a § 30 zákona č. 77/2002 Sb., když konstatuje, že povinný subjekt je veřejnoprávní korporací provozující železniční dopravní cesty ve veřejném zájmu a hospodařící s majetkem státu, a správní rada povinného subjektu je orgánem, který má vykonávat kontrolu zákonnosti ve svěřených oblastech při výkonu práv povinného subjektu. Z uvedeného plyne, že povinný subjekt má být podroben veřejné kontrole realizované i výkonem práv dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy důvody pro odmítnutí poskytnutí informace musejí být vykládány spíše restriktivně. Žadatel dále považuje za nepřezkoumatelná tvrzení povinného subjektu o možném získání konkurenční výhody odvolatelem získáním přístupu k požadovaným informacím. Vymezuje se také proti úvahám povinného subjektu o neuvedení důvodu vyžádání informací; tento důvod je dle žadatele právně irelevantní.

Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí, setrval na svém stanovisku a odvolání žadatele postoupil se spisovým materiálem a svým stanoviskem Úřadu dne 18. 11. 2020. Povinný subjekt ve svém stanovisku uvedl, že napadené rozhodnutí má za zákonné.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Svou příslušností pro vedení řízení o odvolání se již Úřad zabýval v rozhodnutí o odvolání č.j. UOOU-02785/20-2 ze dne 15. 7. 2020, na které v této otázce odkazuje. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Dle platné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad. Určení Úřadu jako nadřízeného orgánu pro oblast poskytování informací povinným subjektem vyplývá i z dosavadní judikatury, kdy lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, týkající se společnosti XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, jež dne 14. 1. 2020 změnila název na XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

III.

Úřad se dále v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu zabýval námitkami uplatněnými v odvolání žadatelem o informace. Žadatel o informace uplatnil v odvolání tyto konkrétní námitky:

1.

Žadatel označuje za mylný názor povinného subjektu, že požadované informace jsou podkladem pro vznik vůle státní organizace navenek projevené, pročez je nutno na ně nahlížet jako na informace budoucí. Dle žadatele zákonodárce nikde netvrdí, že informace musí být ve své podstatě projevem vůle povinného subjektu. Povinný subjekt dle žadatele směřuje povahu informace a právního jednání; ze zákona přitom dle žadatele plyne, že informace vůbec nemusí mít povahu právního jednání, je samostatnou kategorií. Žadatel dodává, že judikatura dovozuje, že „podkladový“ charakter informace nesnímá z tohoto objektivně zachyceného údaje žádný z esenciálních znaků informace, k níž musí být postupem dle zákona č. 106/1999 Sb. zajištěn přístup. Žadatel při tom relevantně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č.j. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

2.

Žadatel nesouhlasí s tvrzením povinného subjektu, že informace požadovaná pod bodem 1. žádosti objektivně neexistuje, a konstatuje, že povinný subjekt je povinen rozhodovat o žádosti dle stavu právního i faktického, který je dán k okamžiku vydání rozhodnutí. Tímto odvolatel napadá zejména závěry povinného subjektu (který zjevně k okamžiku napadeného rozhodnutí požadované informace k dispozici měl), dle nichž poskytnutí požadovaných informací není možné, neboť žádost o poskytnutí informací byla doručena povinnému subjektu dne 26. 5. 2020, tj. před vznikem těchto informací.

3.

Odmítnutí poskytnutí požadovaných informací dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. považuje žadatel za nepřezkoumatelné. Legitimní důvod neposkytnutí informací musí být dle žadatele určitý, trvajících a právem chráněný. Důvody uvedené povinným subjektem v rozhodnutí jsou dle žadatele spekulativní povahy, když povinný subjekt uvádí, že poskytnutí informací „... by mohlo v určitém ohledu ohrozit výkon činnosti tohoto kontrolního subjektu a tím i omezit veřejnou kontrolu státní organizace...“. Žadatel zpochybňuje tvrzení povinného subjektu o ohrožení zájmů povinného subjektu, popř. třetích osob v souvislosti s poskytnutím požadovaných informací; poukazuje také na to, že tyto zájmy nejsou v odůvodnění rozhodnutí blíže určeny, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žadatel poukazuje na ustanovení § 21 a § 30 zákona č. 77/2002 Sb., když konstatuje, že povinný subjekt je veřejnoprávní korporací provozující železniční dopravní cestu ve veřejném zájmu a hospodařící s majetkem státu, a správní rada povinného subjektu je orgánem, který má vykonávat kontrolu zákonnosti ve svěřených oblastech při výkonu práv povinného subjektu. Z uvedeného plyne, že povinný subjekt má být podroben veřejné kontrole realizované i výkonem práv dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy důvody pro odmítnutí poskytnutí informace musejí být vykládány spíše restriktivně. Správní rada nadto není dle žadatele kontrolním subjektem, nýbrž orgánem povinného subjektu. Napadené rozhodnutí je dle žadatele dále vnitřně rozporné (a proto nepřezkoumatelné), neboť na jedné straně povinný subjekt tvrdí, že podklady jsou určeny úzkému okruhu osob, na druhé straně však uvádí, že původcem podkladů mohou být i osoby stojící mimo strukturu státní organizace. Nelze tak dle žadatele tvrdit, že požadované materiály mají skutečně vnitřní charakter.

4.

Žadatel považuje za nepřezkoumatelná tvrzení povinného subjektu o možném získání konkurenční výhody odvolatelem získáním přístupu k požadovaným informacím. Vymezuje se také proti úvahám povinného subjektu o neuvedení důvodu vyžádání informací; tento důvod je dle žadatele právně irelevantní.

V závěru odůvodnění svého odvolání žadatel navrhuje, aby nadřízený orgán zrušil napadené rozhodnutí v odvolání napadené části a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

K námitkám žadatele o informace uplatněným v odvolání Úřad uvádí následující:

Ad 1. a 2.

Tyto námitky jsou důvodné. Povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí předkládá rozsáhlou argumentaci pro neposkytnutí informací požadovaných pod bodem 1. žádosti, tj. programu

jednání správní rady. Podstatou této argumentace je tvrzení o složitém procesu rozhodování státní organizace, založeném na řadě postupných fází, často finalizovaných mezitímními rozhodnutími, s tím, že rozhodnutí správní rady jsou zpravidla pouze podkladem pro finální rozhodnutí povinného subjektu, kdy do doby vydání finálního rozhodnutí dle povinného subjektu nepochybně lze zvažovat zákonné důvody neposkytnutí takových informací. Povinný subjekt dále nepovažuje za jisté, zda je možné poskytnout informaci, která vznikla dne 19. 6. 2020, a tedy neexistovala v den podání žádosti. K uvedenému Úřad uvádí následující. Úřad již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 9. 2020 konstatoval, že rozhodující byl skutkový stav věci v okamžiku rozhodnutí o žádosti, nikoliv stav v den podání žádosti; odkázal při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, sp. Zn. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX: „*Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení...*“ Z dosavadních vyjádření povinného subjektu vyplývá, že v době napadeného rozhodnutí požadovanou informací disponoval; není tedy možné neposkytnutí této informace odůvodnit její neexistencí. Úřad podotýká, že výrok napadeného rozhodnutí nekoresponduje s touto částí odůvodnění, když povinný subjekt ve výroku odkazuje (kromě ustanovení § 15 odst. 1)) pouze na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nikoliv však na neexistenci informace či na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona. K tvrzení povinného subjektu, že jelikož některá rozhodnutí správní rady potřebují součinnost generálního ředitele, a tedy bez jeho součinnosti nelze rozhodovací proces považovat za ukončený, Úřad dodává, že k působnosti správní rady se již podrobně vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 21. 9. 2020, kdy s odkazem na ustanovení § 27 a § 31 zákona č. 77/2002 Sb. došel k závěru, že nelze souhlasit s tvrzením, že by rozhodnutí správní rady nebyla rozhodnutími učiněnými za povinný subjekt, když je zřejmé, že je správní rada orgánem povinného subjektu, je tedy jeho součástí a v zákonem vymezených případech dokonce jedná namísto generálního ředitele.

Ad 3.

Tuto námitku shledává Úřad důvodnou. Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí rozsáhle odůvodňuje neposkytnutí informace požadované pod bodem 1. žádosti odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., kdy dochází k závěru, že se jedná o ryze vnitřní akt (dokument), přístupný pouze striktně omezenému okruhu osob v rámci státní organizace. V návaznosti na to povinný subjekt jako legitimní důvod neposkytnutí této informace uvádí, že poskytnutí programu neveřejného jednání státní organizace by mohlo v určitém ohledu ohrozit výkon činnosti tohoto kontrolního subjektu (správní rady), kdy obava z omezení výkonu této působnosti a rizika z toho plynoucí převažují nad potřebou informovanosti veřejnosti. Dle povinného subjektu by povědomí o tom, že podněty budou zveřejněny, mohlo bránit navrhovatelům ve vznesení podnětů, což představuje ohrožení činnosti správní rady. Povinný subjekt při tom zdůrazňuje, že výstupy z jednání správní rady jsou obecně prezentovány a závěry pak byly žadateli poskytnuty.

Úřad s odkazem na komentářovou literaturu konstatuje, že povinný subjekt je v případě (částečného) odmítnutí poskytnutí informace dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinen v rámci správního uvážení zhodnotit důkladně otázku, zda je (částečné) neposkytnutí informací legitimní. Úřad považuje odůvodnění povinného subjektu za nedostatečné, odkazuje při tom např. na komentářovou literaturu, z níž vyplývá, že v případě aplikace ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. musí povinný subjekt provést správní uvážení, „*zda v konkrétním řešeném případě je uplatnění důvodu*

pro omezení přístupu k informacím skutečně nezbytné, tedy zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží“ nad ústavním právem na informace a který odpovídá čl. 17 odst. 4 LPS.“ (FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JÍROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 495). Pro všechna omezení práva na informace dále platí zásada restriktivnosti. Úřad doplňuje, že povinný subjekt může v případě postupu dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pouze omezit, nikoliv kompletně neposkytnout. Povinný subjekt tak poskytne všechny informace, které nepodléhají omezení podle uvedeného ustanovení.

Úřad dodává, že již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 9. 2020 konstatoval, že z informací poskytnutých povinným subjektem přímo nevyplývá, že by se jednalo o výlučně vnitřní pokyny či personální předpisy, kterými by byly regulovány vztahy výhradně uvnitř povinného subjektu, aniž by se výsledky takové regulace projevíly navenek, tedy že se jedná o vnitřní informace povinného subjektu. Povinný subjekt by tedy měl v odůvodnění uvést dostatečné legitimní důvody pro neposkytnutí požadovaných informací. Úřad dále konstatoval, že požadované informace obsahují osobní údaje, jež mohou požívat právní ochrany, a že nelze též vyloučit ochranu obchodního tajemství povinného subjektu v některých částech informací. Těmito důvody se však povinný subjekt v napadeném rozhodnutí v souvislosti s bodem 1. žádosti nezabýval; povinný subjekt argumentoval pouze tvrzením, že poskytnutí programu neveřejného jednání správní rady by mohlo v určitém ohledu ohrozit výkon činnosti tohoto kontrolního subjektu, neboť vědomí toho, že předložené podněty budou zveřejněny, by mohlo předkladatelům podnětů bránit v jejich předložení.

V souvislosti s bodem 2. žádosti povinný subjekt konstatuje, že neexistuje právem stanovená povinnost státní organizace mít veškeré materiály řešené na jednání správní rady k dispozici; konstatuje také, že nelze vyloučit, že na jednání byl projednáván materiál, jehož původcem je subjekt (osoba) mimo státní organizaci; takovýto materiál nemusí mít povinný subjekt k dispozici. V souvislosti s požadovanými materiály povinný subjekt v odůvodnění dále hovoří o jiném subjektu, vstupujícím do rozhodovacího procesu probíhajícího dle zákona č. 77/2000 Sb., kdy dle povinného subjektu finální slovo bude mít teprve objekt odlišný od povinného subjektu. Současně uvádí, že materiály splňují znaky definující vnitřní akt. Uvádí dále, že poskytnutí informací před finálním rozhodnutím by mohlo ovlivnit rozhodovací proces; informace, kterými povinný subjekt disponuje, jsou pouze vnitřními podklady nezbytnými pro konstituci informace, která dosud probíhá. Uvedená tvrzení povinného subjektu si odporují, jeho argumentace je nekonzistentní. Z uvedených tvrzení nelze s jistotou vyvodit, zda požadované informace mají povahu vnitřního aktu ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a zda je odmítnutí těchto informací podloženo legitimními důvody. Úřad doplňuje, že argumentace povinného subjektu v této části rozhodnutí směřuje též k ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., není tedy v tomto rozsahu v souladu s výrokem napadeného rozhodnutí. Výše uvedené skutečnosti činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Ad 4.

Tuto námitku shledává Úřad důvodnou. Neposkytnutí části materiálů požadovaných pod bodem 2. žádosti povinný subjekt – kromě tvrzení, že jde o ryze vnitřní akty ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. – odůvodňuje odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 téhož zákona. Povinný subjekt po zvážení věci dospěl k závěru, že ze získání požadované informace by držiteli získané informace mohly plynout možnosti

neoprávněných a nedůvodných výhod, když jde o informace o teprve zvažovaných postupech státní organizace, které nejsou běžně dostupné a jsou nepochybně zpeněžitelné, přičemž jejich předčasným zveřejněním by mohla povinnému subjektu vzniknout škoda na majetku a právech. Dle povinného subjektu nelze upřednostnit právo na informaci žadatele před předcházením možné ekonomické ztrátě k tíži veřejného statku. Povinný subjekt uzavírá, že požadované materiály nelze vydat z důvodů vymezených ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Ve vztahu k odůvodnění neposkytnutí části informací z důvodu obchodního tajemství Úřad konstatuje, že povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí uvedl obecné závěry, ze kterých nebylo zřejmé, zda a jak se zabýval naplněním jednotlivých definičních znaků obchodního tajemství ve vztahu k odmítnutým informacím. Úřad zde odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX: „Podle ustálené judikatury správních soudů k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství je pojem obchodního tajemství tvořen několika kumulativními znaky (konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem, odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství). Pokud povinný subjekt zamýšlí ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat a odmítnout na jeho základě žádost o informace, je povinen se s existencí a povahou těchto znaků odpovídajícím způsobem vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o informace. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Zdejší soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č.j. XXXXXXXXXXXXXXX, ze dne 9. 12. 2004, č.j. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, publ. pod č. XXXXXXXXXXXXXXX NSS, či v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2013, č.j. XXXXXXXXXXXXXXX.“

Úřad se ztotožňuje s námitkou žadatele, že žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. nemusí být nijak zdůvodněna. Úřad se námitkou dále podrobně nezabýval, neboť skutečnost, že žádost o informace nebyla žadatelem odůvodněna, nebyla důvodem odmítnutí poskytnutí informací.

V.

Úřad posoudil rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti, podané odvolání i všechny relevantní skutečnosti ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem neuvedl, že by se jednalo o vnitřní informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., ani tato skutečnost ze samotných informací nevyplývá. Z odůvodnění rozhodnutí dále není dostatečně zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl povinný subjekt k závěru, že odmítnuté informace jsou obchodním tajemstvím ve smyslu ustanovení § 504 Občanského zákoníku. Povinný subjekt pochybil, když poskytnutí části požadovaných informací odmítl na základě ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/ 1999 Sb., aniž by užití tohoto ustanovení ve vztahu k odmítnutým informacím řádně odůvodnil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v některých částech nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Úřad zároveň posoudil, zda jsou splněny podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., aby povinnému subjektu přikázal požadované informace žadateli poskytnout. Přestože povinný subjekt chybně odmítl poskytnout informace z výše uvedených zákonných důvodů, informace prokazatelně obsahují osobní údaje, které mnohou být chráněny; nelze též vyloučit, že některé informace mohou mít povahu obchodního tajemství. S odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. tak Úřad dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout, a to i s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné.

S ohledem na výše uvedené nadřízenému orgánu v tomto případě nezbylo, než dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, jelikož nebylo možné, aby ve věci sám rozhodl.

Povinný subjekt je v rámci nového projednání povinen v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. zabývat se požadovanými informacemi jednotlivě a posoudit, zda jsou zde dány zákonné důvody pro ochranu informací. V případě, že zde takové důvody budou, je nezbytné je správně posoudit a tento postup řádně odůvodnit. Informace, které má povinný subjekt k dispozici a nejsou dány zákonné důvody pro jejich odmítnutí, žadateli poskytne. V případě, že budou dány zákonné důvody pro odmítnutí části požadovaných informací s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., je nezbytné, aby povinný subjekt tento postup řádně odůvodnil. V případě obchodního tajemství musí být kumulativně splněny všechny znaky obchodního tajemství uvedené v ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, tedy určitelnost, ocenitelnost, konkurenční významnost a v obchodních kruzích běžná nedostupnost. Rovněž se musí jednat o skutečnosti, které vlastník ve svém zájmu utahuje. Nelze opomenout výjimku uvedenou v ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. V případě, že povinný subjekt dojde k závěru, že je některé informace nutno odmítnout s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., bude v rozhodnutí důkladně popsáno správní uvážení, které ho k takovému závěru vedlo.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 2. prosince 2020

Mgr. Markéta Pokorná
vedoucí oddělení rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2. XX